

ΠΑΛΗΘΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

..... Η Ν Τ Ι Ν Α .....

Β'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Κι' όταν, μετά ημέρες, τὸ αὐστριακὸ βατόρι προσήγγισε στὴ Σμύρνη, ἐγὼ θέλησα νὰ βγῶ ἔξω καὶ νὰ ἰδῶ τὴν πολυτραγουδημένη πόλι. Σμύρνη μου μετὰ τὰ κάλ-
(λη σου καὶ μετὸ περιγιάλι σου, τότε θὰ γίνης, Σμύρ-
(νη, πὸ καλή, σὰν θὰ ξαναγενῆς Ἑλ-
(ληνική!...

Σὲ καμμιά ὥρα ἤθελε ἓνας γηραλέος Τοῦρκος...

στὸ ἐκεῖ «κοντρόλ», ἀπὸ τὸ ὅποιο περνοῦσαν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες, ἓνας Τοῦρκος μ' ἓνα μούτρο θυμωμένο, ἐκ κατασκευῆς, μετὰ διάταξιν νὰ περᾶσω σ' ἓνα πλαῖνο γραφεῖο καὶ νὰ περιμένω λίγο.

Περίμενα, περιμένα, κόντευε νὰ φτάσῃ γιῶμα!
— Θὰ φύγω ἀπὸ δῶ ἢ ὄχι; ρωτῶ τὸν κακομούτρη Τοῦρκο;

— Ντοῦφ! (στάσου), μὴ ἀπαντᾷς αὐτόν. Δὲν ἔρχεσαι ἀπὸ τὴ Σάμο; Κάπου θὰ σε στείλωμε λοιπὸν γιὰ μιὰ στιγμή κ' ἔπειτα πηγαίνεις ἄλλο θῆλει.

Σὲ λίγο, νὰ σου κ' ἔρχονται δυὸ-τρεῖς Τοῦρκοι χωροφύλακες. Μετὰ παίρνουν καὶ μετὰ ὀδηγοῦν στὸ Τμήμα. «Τιμῆμας ὑποθέτω πὸς θὰ ἦταν. Ἐκεῖ μετὰ ἐρευνᾶνε προσεκτικὰ καὶ μαζὺ μετὰ τ' ἄλλα μικροπράγματα πού βρῆκαν πάνω μου, ἦταν καὶ τὸ διήγημα τοῦ ἐξ Ἀργύριου ἢ Νοτίου Ἀφρικῆς ὁμογενοῦς καὶ... βαμβακολογίου.

Κατόπιν μετὰ πῆγαν ἀπάνω εἰς τὴν αἰθουσα τῶν ἀξιωματικῶν, διάταξαν νὰ μὴ φέρων λευονάδα κ' ἔπειτα φαί...

— Τί εἶνε ἐδῶ; ρωτοῦσα.
— Κονάκι! Μοῦ ἀπαντοῦσαν.

Καὶ γιὰτὶ μετὰ κρατᾶτε;
— Μπλιμέμ! Ἦταν ἡ γενικὴ ἀπάντησις.

Τὸ παιδί τοῦ ἐστιατορίου πού μοῦ ἔφερε τὸ φαγητό, ἦταν Ἑλληνας, ἀπὸ ἐκεῖ, Σμυρνιὸς. Σὰν ξαναρθεῖ λοιπὸν νὰ πάρῃ τὰ πιάτα καὶ τὰ μαχαροθήρανα, τὸ ἔδωσα μιὰ σημείωσι νὰ τὴν πάη κρυφὰ στὸ προξενεῖο...

Πρόξενος στὴ Σμύρνη ἦταν τότε ὁ μακαρίτης ὁ Εὐγενειάδης. Ἡ σημείωσις τοῦ ἔδωθη, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν Κυριακὴ καὶ δὲν... εἰσάγεται τὸ Προξενεῖο, ὁ κ. πρόξενος ἀπάντησε ἀτάραχος εἰς τὸ παιδί:

— Καλὰ, ἀξιό πού θ' ἀνοίξῃ τὸ γραφεῖο τοῦ Προξενείου, θὰ στείλω τὸν διεργμῆνα νὰ τὸν βγάλῃ;

Ἐμοῦντζωσα πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις κ' ἐστάθηκα χαζεύοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἄλλοιμονο!... Ὑπὸ πολὺ περιέργους περιστάσεις ἐγνώρισα τὴ Σμύρνη καὶ τὸ μόνο περίεργον πού ἔβλεπα ἦσαν τὰ γεραμίδια τῶν σπιτιῶν τῆς, ἓνας θλιβερός πωλητὴς χαλιῶν ἀπέναντι, κ' ἓνας χασομέρης καθισμένος σὲ μιὰ βάρκα, βγαλμένη ἔξω, στὴν παραλία...
***

Τὸ ἀπόγευμα ἤθελε ἓνας ἀνθυποπλοίαρχὸς πού μιλοῦσε τὰ Ἑλληνικὰ καὶ μετὰ ρώτησε σὲ καθαρὴ ἑλληνικῇ:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πού πῆγε σήμερα ὁ «φλογερός πολεμιστής»;

— Πούδς φλογερός πολεμιστής; τὸν ρώτησα.

— Αὐτός πού πῆγε νὰ ἀπαγάγῃ τὴ θεῖα Ἑλευθερία.

— Θεῖα Ἑλευθερία!...
Θὰ εἶνε κανέναν τρελλός, σκέφθηκα, καὶ

καλύτερα νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσω.

— Μάλιστα, ἐπέμεινε αὐτός, τὴν ἀδελφὴ τῆς Ντίνας. Ντίνα δὲν σημαίνει Κωνσταντῖνα; Κωνσταντῖνος δηλαδὴ. Κωνσταντῖνος δὲν εἶνε ὁ Διάδοχος, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ φλογερός πολεμιστής, ὡς ἀρχιστρατήγος, δηλαδὴ, τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, πού θὰ φέρῃ τὴ θεῖα ἑλευθερία στὰ ὑπόδουλα μέρη;

— Σίγουρα, σκέφθηκα, εἶνε τρελλός ὁ κακομοῦρης.

Καὶ τραβήχθηκα λίγο, γιὰ νὰ μὴ με πνίξῃ.

Ἐκεῖνος ὅμως μ' ἐπλησίασε καὶ πάλι.

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανά! μουρομούρια.

— Ὡστε τὴν ἀγνοεῖς τὴ Ντίνα; μετὰ ξαναρώτησε.

— Ποῖα Ντίνα, Χριστιανὴ μου;

— Ποῖα Ντίνα; Τὴ δική σας!...

Τότε κατὰ μοῦ ἤρθε στὸ μυαλό. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καθόμουν ἀπὸ σπίτι τῆς κ. Νέλλης Κοζονέζου, κοντὰ εἰς τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως. Ἡ κ. Νέλλη εἶχε μιὰ ἑπιπλοὴ, τὴν Ντίνα, ἡ ὁποία τὰ εἶχε φτιάξῃ μ' ἓναν ἡθοποιοτὸ τοῦ γειτονικοῦ θεάτρου, ἐκεῖ πού εἶνε σήμερα τὸ «Δοκίμιον», καὶ εἶχαν γίνῃ ἀρετὴς φασαρίες. Ὁ ἡθοποιὸς αὐτὸς παῖξε σήμερα, μὴ φαίνεται, σπουδαῖο ρόλο εἰς τὸ θέατρο, ὡς κομικός, καὶ ἂν δὲν ἀπατώμα, εἶνε καὶ θιασάρχης. Ἐνόμισα λοιπὸν πὸς μοῦ μιλάει γι' αὐτὴ ὁ Τοῦρκος ἀνθυποπλοίαρχος. Μήπως εἶνε κανένα δράμα, σκέφθηκα, στὴν Ἀθήνα; Γιατὶ ἡ Ντίνα ἀπειλοῦσε ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο...

— Πότε γέννησε ἡ Ταῖτοῦ τὸ νόθο;...

— Βρὲ μῆπως μοῦ λές, τοῦ εἶπα, γιὰ τὴ Ντίνα τῆς κ. Νέλλης;

— Να, τὴ Ντίνα τῶν... Νελλήνων! μ' ἀπαντᾷ.

— Δὲν λέγεται Νελίνα, τοῦ λέω, λέγεται Νέλλη.

— Νέλλη, Ἑλλην, ἓνα πράγμα εἶνε, μοῦ ἀπάντησε.

— Ἐ, τί ἔπαθε λοιπὸν ἡ Ντίνα; Μήπως τὴν κλέψαν;

— Ὁχι.
— Μήπως αὐτοκτονήσῃ;

— Οὔτε.
— Εἶνε καλά, λοιπὸν, εἰς τὴν ὑγίειαν τῆς;

— Πάρα πολὺ καλά.
— Ἐ, τότε τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὁμάς, τοῦ εἶπα, κ' ἐπῆγα στὸ παράθυρο.

Αὐτὸς στάθηκε, μετὰ κούταξε λίγο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, κ' ἔφυγε κλείνοντας τὸ μάτι του.

— Τί διάβολο ἀρίνετε τοὺς μουρολοῦς καὶ κυκλοφοροῦν ἐδῶ μέσα; εἶπα σὲ λίγο σ' ἓναν τσαούση πού πῆγανε κ' ἔρχόταν στὸ γραφεῖο.

— Μπλιμέμ! ἦταν ἡ ἀπάντησις.
***

Πέρασε ἀκόμα καμμιά ὥρα καὶ ἤθελε ἓνας γηραλέος Τοῦρκος, γνώστης τῆς ἑλληνικῆς κ' αὐτός:

— Δὲν μοῦ λές, μοῦ λέει, πότε γέννησε ἡ Ταῖτοῦ τὸ νόθο;

— Πούδς;

— Ἡ Ταῖτοῦ, ἡ βασίλισσα τῆς Ἀθῆναιῶν!

— Ξέρω γὰρ! Τί εἶμαι γὰρ, ληξιαρχος;

— Ἀδύνατον. Θὰ ξέρεις.
— Βρὲ, ἀστεινὸν κατὰσταμα εἶν' ἐδῶ, τοῦ λέω, ἡ φρονοκομεία;

— Δὲν θέλες ν' ἀπαντήσῃς; Πρόσβξε!...

— Ν' ἀπαντήσω; Τί νὰ πῶ;

— Πότε γέννησε ἡ Ταῖτοῦ τὸ νόθο, μετὰ τὸν Ἑλληνα ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ;

— Καὶ πούθε θέλετε νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό;

— Ὡστε προσποιεῖσαι ὅτι δὲν γνωρίζεις;

— Μήπως εἶμαι μαμμὴ τῆς Ταῖτοῦ;

— Κι' ὅμως ἔχομε στὰ χέρια μας στοιχειὸ πὸς τὸ ξέρεις!...

— Καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ λένε μέσα πότε γεννήθηκε τὸ νόθο;

— Μάλιστα.
— Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ξέρετε, τότε τί μ' ἐρωτᾶτε;

— Γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ τελείως ἡ ὑποκρισία σου!
— Ἡ ὑποκρισία μου;
— Ἐββete (ναί).

Ἐνας θλιβερός πωλητὴς χαλιῶν...

Ἐνας χασομέρης καθισμένος σὲ μιὰ βάρκα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.